

Thư Chúc Tết

Thưa các Ái Hữu,

Khi viết lá thư chúc Tết này, người viết, mắt vẫn còn thấy, và tai vẫn còn nghe: We want freedom, we want democracy, và sau đó... tiếng cười mừng, oh God, I am a free man now... và họ đã khóc vì quá sung sướng.

Đó là những tiếng kêu gào của hàng triệu người trước khi lật đổ những chính thể cộng sản tại Đông Âu, rồi sau đó là những tiếng cười mừng sung sướng, chưa từng thấy trên những bộ mặt của hàng triệu người này trên 40 năm nay. Khi viết những giòng chúc Tết này, (28 tháng 12, 1989), 6 nước Đông Âu sau đây đã tự giải phóng khỏi ách cộng sản (tuần tự theo thời khắc), đầu tiên là Ba Lan, rồi đến Đông Đức, Hung Gia Lợi, Tiệp Khắc, Bảo Gia Lợi và Lô Mani. Còn lại hai nước là Nam Tư và An ba ni rồi cũng sẽ theo trào lưu mà thay đổi.

Chủ nghĩa cộng sản tại Đông Âu bị lật đổ một cách quá nhanh, quá bất ngờ, làm cho thế giới tự do phải tìm cách ứng phó gấp với nhiều bài toán về kinh tế và tài chính, hầu giúp đỡ tích cực và hữu hiệu những nước vừa mới tìm được tự do này. Và vì thế giới không còn phải lo sợ chiến tranh lạnh, mục tiêu duy nhất hiện giờ là tiến tới một nền thịnh vượng chung, trong đó sự cạnh tranh về kinh tế sẽ là tối thượng.

Báo Time đã đề cao chủ tịch Michael Gorbachev là con người của thập niên 80. Cho đến nay, Gorbachev đã giúp các nước Đông Âu tự quyết, và có thể, kể đó sẽ là nước Nga của ông ta, và một số nhiều nước chư hầu khác. Nếu Trung Cộng cũng sẽ đi theo con đường này, thành quả của Gorbachev là đã giúp giải phóng đến 2 phần 5 nhân loại đang sinh sống trên quả đất này. Cũng theo tờ Time này, thành quả này chưa mấy ai làm được cho nhân loại, kể từ khi con người biết sinh sống thành xã hội, và thật tình nhân loại phải ghi ơn.

Ai cũng biết là sự tan rã của chủ nghĩa cộng sản là đương nhiên, nhưng chưa ai đoán được là khi nào nó sẽ xảy đến và ai là bậc vĩ nhân làm được việc này. Chủ nghĩa Marxism thoái hóa, lại được một thiểu số lợi dụng, dựa trên sự khủng bố, đàn áp, xích động, lừa gạt, bịa bợm để khống trị gần hay tỷ người trên thế giới. Bọn thiểu số bịa bợm này đã đưa dân họ tới chỗ thiếu ăn, thiếu mặc, thiếu nhà ở, và nhất là thiếu tự do, rường mổi của mọi sự nổi dậy đòi quyền tự quyết hiện giờ.

Gorbachev là người nhận thức được sự thoái hóa này, và tự thấy có bổn phận phải cảnh giác cho thế giới cộng sản biết rằng, bây giờ đã đến lúc chấp nhận sự thực, sự thất bại hoàn toàn của chủ nghĩa cộng sản, và tìm cách sửa sai. Thế mà cũng phải chờ 72 năm thế giới cộng sản mới đào tạo ra được một Gorbachev.

Thứ Chúc Tết

Sau khi giúp cho Đông Âu tự giải phóng lấy, Gorbachev cũng đã tuyên bố không còn đủ sức để tiếp tục nuôi dưỡng một bọn đàn em, chỉ biết ăn hại, dùng tiền viện trợ của Nga để tiếp tục chém giết đàn áp dân tộc họ, nuôi dưỡng bọn khủng bố quốc tế, buôn lậu bạch phiến, và gây xáo trộn và chiến tranh khắp nơi. Bọn những nước này gồm có Cuba, Việt Nam, Bắc Hàn, Angola, Ethiopia, Nicaragua, S. Yemen, Syria, v.v... Sự viện trợ hàng năm về quân sự và kinh tế cho những nước này lên tới ngoài 50 tỷ MK.

Từ mấy chục năm nay, VN hàng năm vẫn ngửa tay nhận viện trợ về quân sự của Nga để sống vất vưởng. Số tiền viện trợ không rõ là bao nhiêu mỗi năm, nhưng thống kê của Ngân hàng Quốc tế dự đoán rằng, VN phải cần Nga số giúp đỡ trực tiếp ba món hàng tối cần là: dầu xăng, phân bón và thuốc men, hàng năm vào khoảng 600 đến 700 triệu MK. Cộng với viện trợ quân sự, tổng số phải lên đến 1 tỷ 3 đến 1 tỷ 5 MK.

Bắt đầu từ năm khóa 1989, sự cát giabm về cả ba loại viện trợ trực tiếp này đã thấy ảnh hưởng rất quan trọng đến nền kinh tế yếu ốm và thoi thóp của VN, mỗi ngày hiện giờ Saigon chỉ có điện 8 giờ mà thôi, dĩ nhiên là vì thiếu xăng, nhà đèn không chạy nữa, than đá Hòn Gay thì để xuất cảng, điện tử đập Đa Nhim lại chưa đem về được. Điện thiếu dĩ nhiên tất cả nền kỹ nghệ cũng như mọi dịch vụ gì dựa trên máy móc dùng điện đều phải ngưng trệ hết cả.

Tình trạng kinh tế VN rất là bi đát. Một kỹ nghệ gia Hoa Kỳ vừa đến viếng thăm VN về, nói chuyện với tôi rằng, đầu tư ở Nam Cực có lẽ còn dễ thành công hơn đầu tư ở VN bây giờ. Nghĩa là không còn biết dưa vào đâu để mà lập bất kỳ một dự án đầu tư nào nữa cả. Một nhà đầu tư về du lịch Hoa Kỳ khác, sau khi viếng thăm Hanoi, Hué và Saigon, trả về cũng có một nhận thức tương tự như vậy. Ông ta nói rằng, chúng tôi không chỉ sẽ phải đầu tư vào du lịch mà thôi, chúng tôi sẽ phải đầu tư vào tất cả cái gì mà du khách sẽ phải dùng tới, nghĩa là VN bây giờ, là một con số không to lớn.

Tuy vậy cộng sản VN vẫn không chấp nhận sự thật. Hàng chục phái đoàn đi cầu viện khắp nơi, vẫn không có một kết quả gì cụ thể, ngoài những hứa hẹn, hoặc vài sự viện trợ tép tôm không đáng kể. Những chính khách quốc tế có dịp trao đổi ý kiến với bọn cộng sản Hanoi vẫn còn nghe những luận điệu kiêu hahn ngu dân của một tập đoàn già nua lạc hậu.

Từ năm 1953 đến 1975, sau khi dồn hết mọi nỗ lực để tiến chiếm miền Nam, và sau 15 năm cai trị miền Nam, như là một thuộc địa của cộng sản miền Bắc, bọn này đã đưa cả một dân tộc gần 60 triệu dân đến chỗ tột cùng của đói khổ và thất vọng. (LHQ liệt VN vào thứ 149, cực khổ nhất của nhân loại).

Sự thật mà Hà Nội phải thú nhận là sự thất bại chính trị, lối cuốn đến sự thất bại kinh tế. Sự sửa sai bây giờ là sửa sai chế độ, và điều đó phải cần những điều kiện gì đây để mà có?

Thư Chúc Tết

Trong khi đó thì Hanoi vẫn ngóng chờ một "phép lạ", từ Hoa Kỳ tới. Phép lạ đó là sự thừa nhận cộng sản Hanoi, rồi cho giao thương, rồi cho viện trợ, rồi kêu gọi đầu tư. Nhiều nhà phân tích chính trị đã nói rằng, chưa có nước nào trên thế giới, sau khi tự ý xóa bỏ những hiệp ước quốc tế tự mình đã ký kết, rồi đòi thế giới giao hảo lại với mình với những hiệp ước quốc tế mới khác. Trường hợp Hanoi là vậy đó. Muốn quốc tế trở lại giao ước với mình, nước đó phải có một chính phủ mới, một chính thể khác, với hoàn toàn nhân sự khác cả thỉ mới được. Hoa Kỳ đang chờ sự thay đổi đó. Và sự thay đổi này phải tới bằng cách nào đây?

Những biến chuyển chính trị ở Đông Âu, khiến thế giới phải nghĩ rằng rời Bắc Hàn và VN cũng sẽ phải thay đổi. Sự thay đổi đó sẽ theo kiểu Đông Đức (ôn hòa hợp lý), hay theo kiểu Lô mani (xích động và đẫm máu), còn tùy thuộc ở sự cương ngạnh của hai nhóm cầm quyền ở hai nơi này.

Vào giữa năm 1989, đã có thấy sự vận động của Pháp với Tây phương và Hoa Kỳ giúp đỡ cho VN nếu VN chịu thay đổi. Chuyến viếng thăm của Thủ tướng Pháp Rocard đã được hoãn lại (dự trù vào tháng 11 năm 89), vì tình hình chính trị tại VN và tài Cam Bốt chưa thấy gì thay đổi theo chiều hướng nói trên, và cũng vì tình hình chính trị tại Đông Âu thay đổi quá nhanh chóng.

Kinh nghiệm và lịch sử đã cho thấy rằng, Đài Loan hùng mạnh về kinh tế là nhờ người Trung Hoa hải ngoại đầu tư và giúp đỡ; Trung cộng đã tiến được một bước dài trong thập niên 1978-88 cũng nhờ người Trung Hoa hải ngoại đem tiền của và kinh nghiệm về giúp đỡ. Nếu những nhà đầu tư ngoại quốc thất vọng khi thăm viếng VN về thì giải pháp cuối cùng của VN vẫn là phải nhờ đến người Việt hải ngoại về giúp đỡ mới được.

Trong khi cả dân tộc sôi sục ước mơ đến một ngày tự do sắp đến, một ngày mà cả dân tộc nôn nóng đón chờ, ngày Tết đến này sẽ là Tết cuối cùng trong tủ hâm của bọn cộng sản Hanoi, còn đang trùm lên đầu lên cổ dân tộc chúng ta, chúng con kính xin Thượng Đế hãy giúp cho dân Việt chúng con thêm chút can đảm, chút hy sinh, để cùng nhau xua đuổi bọn quỷ đó này đi, xây dựng lại xứ sở, đem lại no ấm cho toàn dân.

Ai hữu đang sống ở hải ngoại sẽ phải đóng góp rất nhiều trong những năm tới đây, và đó là cái nghĩa vụ mà chúng ta đều mong có ngày, có dịp để đến đáp. Người Việt hải ngoại là một kho tàng quý giá nhất cho mọi chương trình phục hưng lại xứ sở, và không có một phương trình nào có thể thành công, nếu bỏ qua yếu tố này.

Nhân ngày đầu năm chúc Tết, Lá Thư xin gửi đến tất cả Ái Hữu và biếu quyền lời chúc khang an thịnh vượng cho năm Canh Ngọ, và lời chúc hướng về Việt Nam, sẽ thanh bình tự do và an lạc.

Thay mặt LTCC

Nguyễn Phúc Biểu Hợp